

VČELKA

časopis pre školskú mládež.

Ročník V.

Turč. Sv. Martin, 15. júna 1883.

Číslo 6.

Slepá babička.

Cinohra pre dietky vo troch jednaniach od Františka Pravdy.

(Pokračovanie.)

Jednanie tretie.

Izba u pekára ako v prvom jednaní.

Výstup 1.

Všetky deti. (Stoja v radoch, napred menší, za nimi prostrední, potom najväčší; sú obrátené tvárou k obrazu na stene a spievajú.)

1.

Bože mocný, Otče večný,
Ty v dobrote nekonečný,
smiluj sa nad nami!

2.

Zhliadni na nás svoje dietky,
slabé, malé, útle kvietky,
smiluj sa nad námi!

(Obrátia sa tvárou ku predu.)

Ivan. Je to dôležitá doba, zasvätili sme ju spevom nábožným; Bôh nám pomáhaj.

Mariška. Babička ešte nevie o ničom; pán doktor povedal, aby sme ju na jeho príchod pripravili.

Palko. Hádam sa len nebude zdráhať?

Anička. Musíme ju povzbudiť.

Ladko. Je to nebezpečná vec, pán doktor, nám to ako náleží vysvetlil. —

Žofka. Bude vraj babičke pichať do očí.

Ferko. Do očí pichať jej nedám.

Želka. Nedaj, Ferko.

Dušan. Nedaj.

Elenka. Nedaj.

Olga. On jej sníme z očí belmô.

Tonka. A čo je to to belmo, Olinka?

Olga. To je taký oblak, ktorý babička má pred očima.

Milan. Je to oblak, aký vídavame na nebi?

Ivan. Pán doktor povedal, že je to tenká kožtička, ktorá jej na očiach narástla.

Mariška. Tú odstráni, aby mohla prezreť.

Palko. Niekedy sa odstrániť nedá a človek až do smrti musí zostať slepý. —

Anička. A niekedy sa to nepodarí.

Ladko. Pán doktor sa prv presvedčí, či dá sa odstrániť alebo nie.

Olga. Ak sa nedá nepustí sa do ničoho.

Žofka. Povie to babičke?

Ivan. Požiadali sme ho, aby nepovedal. Rozžialila by sa a žiadna nádej by ju viac neposilňovala.

Mariška. Bola by ešte biednejšia.

Palko. Lekár sem príde a poďíva sa na jej oči.

Anička. Ak nájde, že neduh je zhojiteľný, bude ju operovať.

Olga. Áno, tak to nazval.

Ladko. Ak je nezhojiteľný, vyhovorí sa a odíde.

Ferko. Ja ho nepustím.

Želka. Nepuť ho, Ferko.

Dušan. Nepuť.

Elenka. Nepuť.

Mariška. Dal by Pán Boh, aby sa babičke mohlo pomôcť.

Anička. Keby sa to pošťastilo!

Olga. Anjel strážca ju ochraňuj!

Ivan. Je čas, aby sme babičke oznámili, kto ju navštívi.

Ladko. Musí sa podvoliť pánu doktorovi.

Palko. Je nás tu mnoho, hádam ju to zarazí.

Ladko. Nebolo by dobre, aby zostali tu len domáci?

Palko. Trebas; my druhí vyndeme von a tam počkáme.

Ferko. Ja som tiež domáci.

Ivan. Si Ferko, a zostaneš tu s nami.

Želka. Ja budem pri Ferkovi.

Dušan. Ja tiež.

Elenka. Ja tiež.

Mariška. Ferko, oni nechcú ísť bez teba, choď s nimi.

Ferko. To sú bláznikovia, veď by sa jím bezo mňa tiež nič nestalo, ale — pôjdem s nimi.

Ivan. O druhej hodine sa babička prechádzava; už odbily dve, dovediem ju.

Anička. My dievčatá ju vodievame častejšie atedy ti ju na dnes prepustíme. (Všetci výndu až na Marišku, Aničku a Žofku.)

Výstup 2.

Mariška. Anička. Žofka.

Mariška. Babičku usadíme pekne do prostriedku, aby sme sa mohli k nej lichotiť. (Rozostavuje s Aničkou stoličky.)

Žofka. Dáme jej pod nohy stolček, to ona rada má. (Prinesie stolček.)

Anička (sadne si na stoličku a dá si nohy na stolček.) Naozaj sa sa to tak dobre sedí; teraz som ja vaša babička. (Tvári sa vážne.)

Mariška. Nežartuj, Anička, ja sa trasiem od strachu.

Anička (vstane). Ja zaiste tiež; len som sa trošku pozabudla.

Mariška. Dnes sa osud našej drahej babičky rozhodne.

Anička. Ak dá Pán Boh, bude onedlho videť.

Žofka. To by bolo krásne, ja by som od radosti skákala až do rána.

Výstup 3.

Babička. Ivan. Predošlé.

Mariška (beží naproti babičke vezme ju za ruku a privádza ju s Ivanom). Babička, my sme sa na vás už tešili a sme veľmi radi keď ste u nás.

Anička (pokročí tiež naproti babičke.) Dnes zvláste vás nemôžeme ani vyčkať.

Babička. Prečo práve dnes?

Žofka. Veď vám my to povieme, babička.

Babička (sadá, deti jej pomáhajú). Som veru zvedavá.

Žofka. Naša novinka vás zaiste prekvapí a budete sa diviť, babička.

Mariška (stranou k Žofke). Nesmieš to, Žofka, tak naraz prezradiť.

Žofka (položí si prst na ústa). Dám si teraz už pozor, a budem opatrná.

Ivan. Však ver', by ste zase chcely videť, babička?

Babička. Akože prichodíš na takú otázku?

Ivan. Len nám to povedzte, aby sme to vedeli.

Anička. Babička to povedala dnes ráno; povedala, žeby to pokladala za veľkú milosť a žeby za ňu do smrti neprestala ďakovať.

Mariška. Nemala ale žiadnej nádeje, žeby sa to mohlo stať.

Žofka. My máme nádej, babička.

Babička. Deti, ja vás nerozumiem, čo zamýšľate to dnes so mnou?

Ivan. Babička, zamýšľame niečo dobrého, len sa nám nezdráhajte.

Babička. Tajíte niečo predomnou.

Mariška. Hneď vám to povieme, ak nás poslúchnete.

Babička. To je pekne, babička má poslúchnuť vnukov; či jej chcete rozkazovať?

Mariška. Nechceme, nie, ale musíte nám a sebe urobiť niečo k vóli.

Babička. Čože to asi bude?

Anička. Je tu niekto, a pomôže vám, aby ste zase videly.

Babička (prekvapená). Kde je? tu u nás?

Žofka. U nás nie, ale je v meste.

Babička (smutne). V meste niet človeka, ktorý by mi mohol pomôcť.

Ivan. On nenie zdejší.

Žofka. Je až z Pešti, babička.

Mariška. Je to vyhlásený lekár.

Anička. Hojí oči.

Ivan. Nikto to tak nevie ako on.

Babička (rýchle). Deti, kdeže ste to počuly?

Žofka. Je u strýčika na hostinci.

Mariška. Príde sem k vám.

Anička. Nebojte sa ho, babička.

Babička (sopne ruky). Bože! A kto že ho sem objednal?

Ivan. My, babička.

Žofka. Boli sme s ním.

Mariška. Hovorili sme s ním.

Anička. Nechcel, ale predsa dal sa nahovoriť a tu ostal.

Babička. Bude to stáť mnoho peňazí.

Žofka. My máme peniaze, babička.

Mariška. Dávali sme mu jích, ale neprijal.

Anička. Ak bude chcieť, zaplatíme mu pozdejšie.

Babička. Som celá predesená.

Ivan. Babička, ukážte mu oči, keď príde; on vám jích prehliadne a nič vám neublíži.

Vystup 4.

Ladko. Olga. Predošlí. (Príchodzí otvoria tíško dvere a približujú sa na prstoch.)

Mariška (pristúpi k nim). Babička to už vie, ale ešte nesvolila.

Ladko. Musíme ju povzbudzovať, až povie „áno.“

Babička. Kto že je to tu? Počujem vás tam v izbách rozprávať.

Ivan. Je tu Ladko a Olga.